

מסורת הש"ס

(א) [שבת נכ: וישי:]
(ב) [לעיל לט. קי.] (ג) [ינמות
ע"ה: מחמות פה, כי"י קל:]
שם קהל, [וערוכין סה:],
(ד) [לעיל סו. וישי:]
(ה) [לעיל קד.] (ו) [כי"י כא:]
(ז) [וערוך פ"ח ממילא שם
מקום, ואח"כ ר"ה]
מבדא"ר רב"ה פ"ט וישי,
(ח) [ואס"י אחר הכי כ"ל:],
(ט) [ועיל ג, פ"י רשי'
אומנא מתק דס, רשי',
(י) [י"ה ממילא שם
לע"כ],

לְעוֹי רַע"י

קורמיי"ר עץ העוזר.

מוסף דע"י

[illegible]

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קט.

ות. פחות מ' שנים: לא יורענה פשתן.
 רך הרבה ואינה חוזרת ליושנה עד ו' שנים.
 א בחמירות דאי נקבלנות מאי דבעי ליזרע
 בו: ואין לו בקורות שקמה. עץ סרק הוא

מתני'. ^אהמקבל שדה מחבירו לשנים מועטות לא יזרעה פשתן ואין לו בקורות שקמה יקבלה הימנו לו^ב שנים שנה ראשונה יזרעה פשתן ויש לו בקורות שקמה: **גמ'** אמר אביי בקורות שקמה אין לו בשבח שקמה יש לו ורבא אמר: אפילו בשבח שקמה נמי אין לו מיתביי ההמקבל שדה מחבירו והגיע זמנו לצאת שמין לו מאי לאו שמין לו בשבח שקמה לא ה'שמין לו ירקא וסילקא ירקא וסילקא נעקור ונשקול יבדלא ממו יומא דשוקא ה"ש המקבל שדה מחבירו והגיע שביעית שמין לו שביעית מי קא מפקעא ארעא אלא אימא המקבל שדה מחבירו והגיע יובל שמין לו ואכתי יובל מי מפקעא קבלנות לצמיתות אמר רחמנא אלא אימא ה'חוקק שדה מחבירו והגיע יובל שמין לו וכי תימא ה"נ שמין לו בירקא וסילקא סילקא וירקא כיובל הפקרא הוא אלא לאו ה'שבח שקמה ^התרגמא אביי אליבא דרבא שאני התם דאמר קרא יוצא ממכר בית ממכר חוזר ^ושבח אינו חוזר ונגמר מיניה התם וביני מעליא הוא ^זויובל אפקעתא דמלכא היא רב פפא קביל ארעא לאספסתא

אלה מעשה דיקא וא"צ ה"נ דבעי מר שנחם בנלימות הדקל
הא ודאי אפילו לאכיז לית ליה דדוקא שבה שקהה לביח
פרי אלא שבה גידול ענפים קאמר אביי דיש לו אדעתיה
נחת אבל אדעתא דנלימות הדקל לא נחת אלא שבה שקהה לביח
דנחלי אלא אדעתא דאספסתא א"ל
הסם ודאי לאו אדעתא דהכי נחת
דקאמרת אבל אלא (א) נחתינא למה
שימיח הדקקע דהיינו אספסתא
ואלו נחמו במקומה:

במאן כאר. דאלין לרנא דאמ
 נצנא שקמה אין לו אע"ג
 איבא למימר דאדעא דהכי נחית
 נאמני דאלין מימא כרנא דהתי
 ו' : **אין** יך אלא דסי עצים בבר.
 וא' ובע"ג דכסוף פירק השואל (עלי
 קא. וס) אמר דמי למימר ויחי
 ויחי נוטל לך לאו משני שכי אי
 נכא לא מני אמר ליה [ב] דמיירי דהכי
 ואלי לא היו נארים נטעם במקום
 נחור דהי וסו הני נוטלים היו מתים ולא
 ויחי שם אלא לעיני איי' מדלא א"ל
 ואלי הוה נטענא אלא טורכא
 דישקא שמשקורין אחר אין
 ירעשין אומן במקום אחר גליי
 ודעתיך של הית מושש דנבר שראי
 נטענן ולכן אין לך אלא דמי עיני
 [ב] וכו' שהתלי לא היו מבישין אומן
 ויתר מאספספא וטורכא דירשקא
 ויתר לא כן לא יכול נומר תכלי הוה
 נטענא שרי לאספספא צבלי:

וספר

לִי שְׁבַח אֵל רַב שִׁישִׁי
 אֵלִים הִנֵּה דְּבָעֵי מִרְ שְׁבַחֶיהָ
 אֲדַעְתָּא דְּהָכִי נְחִיתָנָא כְּמָאן
 כְּרַבָּא הֵתָם לִית לִיה פְּסִידָא
 סָתָא יְשׁוּל יֵדָא דְּאֶסְפַּסְתָּא
 גִּילִית אֲדַמְעִי דְּלִמְשַׁקְל
 מִן לָךְ אֵלָא עֲצִים בְּלִבְךָ
 וְנִיתָא קִדְחוּ בִיה וּזְרֵתָא
 פְּפִי מִשּׁוּם דְּאִתִּיתוּ מִמּוּלָּאי
 וְלֹא דֵאִית לִיה פְּסִידָא יְהֵא
 שְׁתָּלָא שְׁכִיב וּשְׁבַק חֲמִשָּׁה
 עַד הָאִידִנָּא לֹא הוּוּ סְמִכּוּ
 הִרְדִּי וּמְפַסְדּוּ לִי אֲמַר לֵה
 לִיקְנָא לְכוּ בְּלֹא שְׁבַח דְּאֲמַר
 שְׁתָּלָא דְּשָׁכִיב יוֹרְשִׁים לִילִיהָ
 הִהוּוּ שְׁתָּלָא דְּאֲמַר לְהוּ אִי
 חֲתַלְק בְּלֹא שְׁבַח רַב כְּהֵנָּא
 אֲמַר אִי פְּסִידָנָא מִסְתַּלְקָנָא
 וּמִכְתָּא הִיא יְוֹאסְמִכְתָּא לֹא
 וְלֹא אַעֲבִיד אֲשֶׁלָּם בְּמִימְכָא
 מְנַכִּינָא לִיה וְאִידֵךְ יִהְיִין
 אֲתָא לְקַמִּיה דְּרַבָּא אֵל חוּי
 הָא לֹא תִתְּרָה בִּי אֵל לֹא
 וְרַדְקִי שְׁתָּלָא מִכְּחָא וְאוּמָנָא
 וּסְפָר

א"ל
היה זה שבתא ומיסתלקנא דקאמר
לשבתאי: לא קניא. ואפילו (א)אמר
הפסד ומכין ליה מחלקו דשבתא
הדר הוא דשבתא כיון דעל על:
א"ל

אפסיד. מאי דאשכח כבר מיהו
מסתליקנא על כרחי ושקילנא מאי
שיימין מאי דמטי לבעל הבית
לקניהו: מקרי דרדקי. פסידא דלא

הנהגות: כל המים נאספים בברייתא
בבית המדרש. דה"ק אי מפיסד
לא שחא: מאי דאפיסד מניין ל
תינוקות: כמסרין ועומדין דמי.

מזרוע: שפחה. מזרוע
בעל הבית ועליו להיות
בנא שפחה קאמר: ור
הכי לא מסלקין ליה
בשפחה: אומא. (ט) מוהל.

יכל לקח
קטח. ל
נחמס נתנ
(שט). אם
צורה, ול
אעשה נח
לה (דע)

עין משפט
גר מצודה

[illegible]

תורה אור השלם

וַאֲשֶׁר יִגָּאֵל מִן הַלְוִיִּם
יֵצֵא מִמֶּכֶּר בֵּית וְעִיר
אֲחֻתָּו בִּיכָל כִּי בְּתִי עָרֵי
הַלְוִיִּם הוּא אֲחֻתָּם
בְּחוּץ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
וַיִּקְרָא כֹה לֵן

הגהות הב"ח

(א) גמ' שקול מרכמא;
(ב) שם מפסדינא
מסתלקא
(ג) דש"י ד"ה ואין לי וכו'
בפחות מו' שנים;
(ד) ד"ה ועמד מנייה
במקבל; (ה) תוב' ד"ה
אלא וכו' אלל אלא הבא
נחמיה;

הנהגות הגר"א

[illegible]

נמחנה וב"ב כא"ה ואומנא. מקיז לס וצמח.

טעם ברע